

מאחורי המסכה

ניקי ב, מחאת הבסיס, מיס פטל וסופרת
מפורסמת - לכולן יש רבבות של קוראים
שעוקבים אחריהן באדיקות אך איש בעצם
אינו יודע מי הן. חלקן עשו מהפכה של ממש
בתחומן ובן לילה הפכו לדמויות מוכרות, אך
בניגוד לתרבות החשיפה הרווחת הן בחרו
להישאר בעילום שם. הפעם, הן מספקות לנו
הצצה מי מסתרת מאחורי המקלדת

עדי אהרון // איור: נעמה להב

הרגשתי כמו בוגרת ריאליטי. זה היה מאוד לא פשוט. בכל אירוע עם כל בייס שהכנסתי עקבו אחרי מאות עיניים. זה היה מאוד קשה. לא אנשים מדדו אותי כל הזמן. לא היו לי חיים. אני ממש זוכרת סיטואציות שאני יושבת באירוע ובשולחן הסמוך נשים מסתכלות עליי ומתלחשות ביניהן. הפכתי לסלב, אבל לא בטוח שמהסוג הנכון, היא מחייכת.

כיום, כשהיא נשואה בשנית עם שלושה ילדים ועסק מצליח כמומחית ליצירת שינויים לטובה ומנכ"לית 'מרכז סוויטש' לשינוי שבבעלותה, היא יכולה להסתכל אחורה ולדעת שגם מהתקופה הכי חשוכה בחייה היא הוציאה אור לעולם. "כשאנחנו פועלות בשליחות ועושות את הדברים ממקום נקי - אנחנו תמיד מרוויחות. לא היה לי אז עסק, כתבתי ממקום אונטנטי של אישה שמתמודדת ושיתפתי בנתינת כלים וכוח".

שנים אחר כך, כשהטור נגמר עם לידת בנה הבכור, הקוראים שעקבו אחריה מברא עמיקתא לאיגרא רמא התקשו להיפרד.

בימים אלה היא שוקדת על הוצאה מחודשת של הספר "מסע כבד", הפעם תחת שמה האמיתי. חברותיה בקבוצה הסגורה בפייסבוק כבר קוראות את הטורים המחודשים, שכוללים פרטים נוספים, שכעת, כשהיא לא תחת מסגרת עיתון שמרני, היא יכולה לכתוב, בכנות האופיינית לה. כמאמנת היא מצליחה ללוות בתהליכי שינוי נשים רבות בהצלחה יתרה, דווקא בזכות ההתמודדויות הקשות שחוותה במשך השנים.

"כשכתבתי את הספר לא ידעתי שיהיה לו סוף טוב", היא מסכמת בהתרגשות, "בזמנו, כשהתחלתי לכתוב את הטור, לא יכולתי בכלל לדמיין שאני אהיה איפה שאני נמצאת היום. זה מסוג הניסים הגלויים שאי אפשר בכלל לשער".

שאין להם ולעודף משקל כל קשר. לכל אחד יש את ההתמודדויות עם החיסרון שלו, המשא שלו. והתובנות והכלים שעלו בטור לא היו קשורים רק לעודף משקל, אלא נכונים לכל התמודדות או קושי". היא בחרה לכתוב תחת שם עט, גם כי זה מה שהיה מקובל אצל סופרות חרדיות לפני כעשור, אבל בעיקר כדי לא לפגוע בהוריה.

"הספר בחלקו הראשון מאוד מאוד מאשים. את המשפחה שלי, את החברה, את בית הספר. הייתי חייבת לכתוב את כל מה שחוויתי, כדי שאנשים יבינו את התהליך שעברתי. לכן הלכתי להוריי, שיתפתי אותם והקראתי להם כמה פרקים. הם נתנו את ברכתם לפרסם את זה. לא אני ולא הם ידענו אז שזה יגיע לכל כך הרבה אנשים..." היא לך חוויות מעניינות תחת שם העט?

"בכל מיני אירועים היו אומרים לי: 'יו, את מכירה את הטור' מסע כבד? איך מתאים לך לכתוב אותו! היא צוחקת.

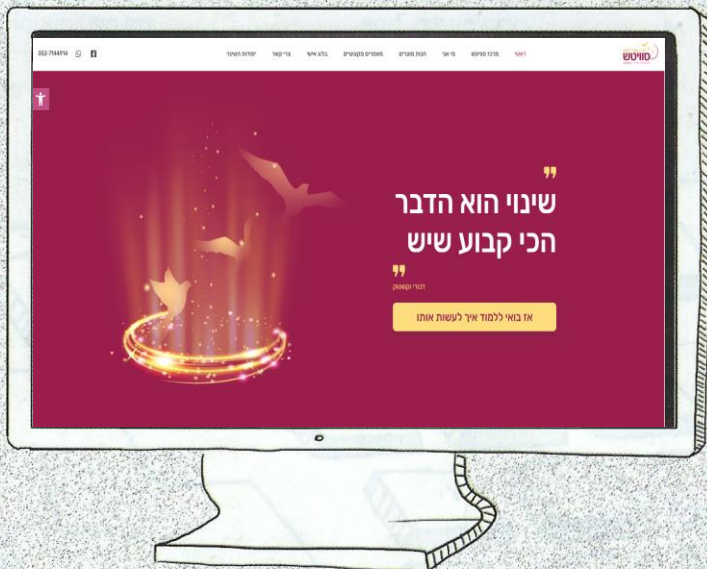
היא לא בחרה להשיל מעליה את המסכה ולהיחשף בשמה, זה קרה מוקדם מן המתוכנן. "מהר מאוד נודע שזו אני, עד היום אנחנו לא יודעים איך. אנשים התקשרו אליי

איך קיבלו את הטור פורץ הדרך בעיתון החרדי?

"בהתחלה המערכת קיבלה גל של פניות נגד הטור. אנשים לא ידעו איך לעכל את זה. אבל עם הזמן התווספו לעיתון מאות ואלפי מנויים, דווקא בזכות הטור". כשאני שואלת אותה מה לדעתה היה סוד הקסם של הטור הפופולרי, היא עונה כי "סופסוף מישהו כתב על החיים". ומוסיפה: "לספר הזה התחברו הרבה אנשים

דבורי וקסטוק: "זהמלאה המארג קיבלה לא פניו נגד הטור. אנשים לא ידעו איך לעכל את זה. אבל עם הזמן התווספו לעיתון מאות ואלפי מנויים, דווקא בזכות הטור"

70 | פינמה אדרה תשע"ח

כילדה שמנה ודחוייה חברתית. אך הצליחה באמצעות כישרון והרבה סייעתא דשמיא להפוך את הלימוד ללימודה משובחת.

וקסטוק עבדה כעיתונאית בעיתון 'משפחה', וכששיטפה את העורכת בכך שהיא עומדת לעבור ניתוח שרוול לקיצור קיבה, זו הציעה לה לשתף את הקוראות בתחושותיה. בעת התהליך, הטור, שנכתב תחת שם העט פרידי דביר, וזה לכותרת "מסע כבד", "חשבנו שמדובר בכמה טורים. אך בסופו של דבר זה הפך לכמעט 400 עמודים. אף אחד לא צפה את זה", היא מספרת היום. לאחר מכן הפך הטור לספר מצליח, תחת אותו שם עט.

"זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו בעיתון חרדי העז לכתוב

בשם העט

דבורי וקסטוק כתבה במשך שנים אחדות טור אישי בעיתון משפחה. נתוני הפתיחה שלה לא האירו לה פנים. היא גדלה

בשפה כזאת - אישית. מטלטלת וכנה. וגם הפעם הראשונה שעלו בחברה החרדית נושאים רגישים כל כך כמו דימוי גוף, גירושין והרהורים על עזיבה של קהילה". ואכן דבורי לא חוסכת בתיאורים, ומביאה את הקשיים שחוותה, בעבר או בזמן אמת, בלי פילטרים.

